

Nar, saaledes ogsaa gjør et lignende Synspunkt gjældende i den Retning, som havees for Die ved denne Lov. Der er efter min Mening noget i sig selv meget Naturligt i, at den, der nyder Fattigunderstøttelse eller har nydt den for kort Tid siden, altsaa maa betragtes som Fattiglem, ikke har Valgret; men der er noget Unaturligt i, at den Omstændighed, at en Mand for mange Nar siden har nydt Fattigunderstøttelse, skulde udelukke ham fra Valgret. Man har ogsaa i denne Henseende en Analogi fra, hvad man for faa Nar siden vedtog om Vresopreising. Det har sine store Forskjelligheder, men i den Retning, her er Tale om, vistnok ogsaa sine Ligheder. Jeg tror derfor, at der egentlig fra dette Synspunkt ikke kan være nogen væsentlig Indvending mod at gaa den Vej, som Lovudkastet er gaaet — det vil sige, saaledes som det burde have lydt, ikke saaledes som det lyder, thi saaledes maa jeg rigtignok anse det for ganske umuligt. — Det, som der vistnok endnu kunde være Gjenstand for Overveielse, er det, om det er det rette Dieblif til at træffe en saadan Reform, om det egentlig er det Rette paa den Maade, om jeg saa maa sige, at gaa af Veien for eller ialtfald bøie sig for de forskjellige stormfulde Bevægelser, som ere begyndte, og som jeg har tænkt mig have affødt dette Lovforslag. Det er et Spørgsmaal; men jeg mener, at, forsaavidt man ikke gaar videre end til at opfylde en nogenlunde rimelig og reiserdig Fordring, saa er det Noget, man ikke skal vige tilbage for; man skal ikke gjøre det foreslaede Skridt paa Grund af disse Bevægelser, men man kan gjerne gjøre det trods dem. Jeg tror derfor ikke, man burde vægre sig ved at gaa ind paa dette Lovudkast. Der er vistnok endel Forhold, som vilde blive at tage under Overveielse, hvis man fulgte denne Vej, paa Grund af den Sammenhæng, hvori Erstatningsspørgsmaalet staar med forskjellige andre Fattigvæsenet vedrørende Forhold, f. Ex. den Forbindelse, der er imellem Fattigvæsenets Arveret og Erstatningsret i Kjøbenhavn; men slige Forhold kunne vistnok med stor Lethed finde deres Afvikling, naar man forøvrigt har det rette Greb paa denne Sag.

Rofod: Jeg maa udtale min Tak til de ærede Forslagsstillere, fordi de ere fremkomne med dette Forslag, der ialtfald for dets Hovedtanke Bedkommende er som skrevet ud af mit Hjerte. Jeg tror ikke, at denne Tak er spildt, da jeg er overbevist om, at de ærede Forslagsstillere ikke ere fremkomne med Forslaget udelukkende af den Grund, at det skulde være et Program, men fordi det virkelig er deres Mening, at det skal sættes igjennem. Under denne Forudsætning er det, at jeg udtaler min Tak. Jeg finder Forslagets Grundtanke saameget mere paa sin Plads til Gjennemførelse i Livet, som vi jo her for ikke saa længe siden have vedtaget en Lov om, at de, der have begaaet Forbrydelser, kunne faae Vresopreising, og det at modtage Fattigunderstøttelse kan dog ikke i og for sig stemples som en Brøde. Dermed er ikke udtalt Noget om, at den Stilling, som den Mand er kommen i, og som har gjort, at han har været nødt til at ty til Fattigvæsenet, ikke undertiden skulde kunne være idetmindste tilbets selvforskyldt; det er ikke dette, jeg mener, men i og for sig som almindelig Grundfætning kan man ikke opstille, at det ved Uheld og Skæbnens øvrige Tilfækkelser at være bleven nødt til i en snever Bending at ty til Fattigvæsenet til Underhold for sig og sin Familie skulde betragtes som en Brøde. Naar vi give Vresopreising til den, der har begaaet en Forbrydelse, er det altsaa ganske naturligt, at man ogsaa søger at udslette ethvert Præg, der knytter sig til en midlertidig modtagen Fattigunderstøttelse. Dette er der efter min Opfattelse god Mening i, og jeg tror ogsaa, at det vil have den Virkning, at Mange, der nu opgive Haabet om nogenfinde at komme i Besiddelse af den politiske Myndighed paa Grund af, at de have modtaget Fattigunderstøttelse, netop ogsaa deri vilde finde en Styrkelse til igjen at arbejde sig op til økonomisk Selvstændighed. Naar de i 5 Nar, som Lovforslaget udtaler, have forserget sig selv uden at have nydt Understøttelse, saa mener jeg, at der derved er godtgjort en saadan Kraft til Selvhjælp og Selverhverv, at den nok kan fortjene den Belønning, at de Paagjældende faae deres po-